

1. søndag i advent

Tid og sted: d. 29/11 2015; Ødsted kirke kl. 10.30; Jerlev
Kirke kl. 14.00

Salmevalg

78: Blomstre som en rosengård

80: Tak og ære være Gud

84: Gør døren høj

74: Vær velkommen

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas

Jesus kom også til Nazaret, hvor han var vokset op. På sabatten gik han efter sædvane ind i synagogen, og han rejste sig for at læse op. Man rakte ham profeten Esajas' bog, og han åbnede den og fandt det sted, hvor der står skrevet:

”Herrens ånd er over mig,

fordi han har salvet mig.

Han har sendt mig

for at bringe godt budskab til fattige,

for at udråbe frigivelse for fanger
og syn til blinde,
for at sætte undertrykte i frihed,
for at udråbe et nådeår for Herren.”

Så lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig, og alle i synagogen rettede spændt øjnene mod ham. Da begyndte han at tale til dem og sagde: ”I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.” Alle gav de ham deres bifald og undrede sig over de nådefulde ord, som udgik af hans mund, og de spurgte: ”Er det ikke Josefs søn?” Han svarede dem: ”I vil sikkert bruge denne talemåde mod mig: Læge, læg dig selv! og sige: Vi har hørt om alt det, der er sket i Kapernaum; gør det samme her i din hjemby!” Men han sagde: ”Sandelig siger jeg jer: Inge profet er anerkendt i sin hjemby. Og jeg siger jer, som sandt er: Der var mange enker i Israel på Elias’ tid, dengang himlen var lukket i tre år og seks måneder, så der blev stor hungersnød i hele landet; og Elias blev ikke sendt til noget af dem, men til en enke i Sarepta i Sidons land. Og der var

mange spedalske i Israel på profeten Elisas tid; og ingen af dem blev rensset, men det blev syreren Na'aman.”

Alle i synagogen blev ude af sig selv af raseri, da de hørte det; de sprang op, jog ham ud af byen og drev ham hen til kanten af det bjerg, deres by var bygget på, for at styrte ham ned. Men han banede sig vej imellem dem og gik.”

Prædiken

Det er første søndag i advent, og man må i sandhed sige, at vi er begyndt at forberede os til jul. Med al den opmærksomhed på julen må vi af og til vogte os for, at julen ikke er forbi, inden den er begyndt. Det oplevede jeg i et glimt sidste år, da jeg var i Føtex d. 23. december for at købe lys til juletræet; her var der ikke længere pyntet op til jul, som det ellers var tilfældet de sidste to måneder. Der var pyntet op til nytår! Nogen gange må man så passe på, at man ikke bliver gammel og sur, før man rent faktisk er gammel og sur.

Men advent er altså en forberedelsestid. Det betyder ”tilkomme” på latin. Så det er ikke jul endnu; det er først d.

25. december. Og julen slutter så, når fasten begynder. Men det kan være svært at forstå, for inden julen er forbi, er bagerne begyndt at sælge fastelavnsboller.

Der er ikke noget at sige til, at man kan støde på en gal kommentar, når DR kårer en ny julesang med lidt indhold: Den nye julesang, DR har valgt, hedder: ”Hvad er det der gør jul til noget særligt?”, og den har det enkle budskab, at det, der gør julen til noget særligt ikke er julestjerner og julemad: Det er barnet i krybben. Og så skrev en vred mand i kommentar-feltet under sangen: ”Ja, så har man endelig mulighed for at lave en ny, moderne julesang, og så skal den fedtes ind i religion.”

Hm... tænk at der alligevel kan lyse et lille glimt at sandhed ind gennem sprækkerne på denne skønne og dejlige forbrugsfest, som vi kalder jul – det var dog ubehageligt! Kan vi ikke have vores jul i fred – uden at Gud skal spolere den med sit budskab om, at vi har skabt en verden helt imod Guds hensigter, hvor krig og ødelæggelse, svig og bedrag, selvhøjtidelighed og jalousi blomstrer, og hvor *ligeværd* er så langt fra vores virkelighed som noget andet.

Vi har skabt en verden, hvor vi konstant stræber efter mere; efter alt det, der giver os en kortvarig lykkfølelse, indtil det heller ikke er nok, og så stræber vi noget nyt, som vi må have, eller som vi begærer. Vi indser slet ikke, at det netop er definitionen på fortabelse: altid at søge mere, og aldrig at have nok. Og så siger vi, at det er denne evige vækst, der skal løfte den sidste milliard mennesker ud af fattigdom. Jeg spørger så: hvad er prisen? Forsigtige fremtidsscenerier peger i retning af, at det måske er jordens undergang. Nu må vi se, om det går så galt. I mellemtiden skal vi i hvert fald ikke lade os kue af den slags pessimisme. Vi kunne jo trods alt fejre Black Friday i fredags – så der er stadig noget at glæde sig over, når sandhedsvidnerne forsøger at trænge igennem al larmen for at forkynde, hvad vi mennesker *virkelig* har brug for. Og det er i parentes bemærket noget man skal lede langt efter i Bryggen.

Det største sandhedsvidne er for mig at se Jesus. Og i den fortælling, jeg læste op lige før, prikkes Jesus til nazaræernes selvhøjtidelighed og selvidealisering.

Beboerne i Nazaret har hørt, at Jesus har udført forunderlige mirakler i Kapernaum, og da deres bysbarn så kommer hjem og underviser i synagogen er begejstringen stor – for endelig er der en af vores egne, der er blevet til noget, og så må der alt andet end lige falde lidt af til os andre. Nazaræernes fejl er såre menneskelig. De har den nye Messias iblandt dem, og det vil de have noget ud af. Nu er det deres tur til at udnytte den magt, der kan bringe godt budskab til fattige, frigive fanger, give blinde deres syn tilbage og sætte undertrykte i frihed. For at sætte det på spidsen, så mener nazaræerne nu, at *Gud* er på *deres* side.

Men Gud er ikke på nazaræernes side. Gud er på alles side. Gud er også på vores fjenders side. Vi fejrer i advent, at Gud skal komme til verden og blive en del af os. Men Gud kommer ikke for at stadfæste vores virkelighed og ophøje det liv, vi lever, til sin utopiske drøm; Gud kommer for at forandre vores virkelighed og for at pege på, hvad det vil sige *at leve*. Derfor siger Jesus til nazaræerne: ”Ingen profet er anerkendt i sin hjemby”, det er afvisning af, at

han skulle gøre noget særligt for dem – i stedet vil han gøre noget særligt for de fremmede. (Og for så at kontekstualisere fortællingen, så ville det svare til, at Torben ikke kom for at synge i Jerlev, men i stedet var taget til Bredsten.)

Den lille fortælling om Jesus, der taler i synagogen i sin hjemby, handler om årsagen til, at Gud bliver menneske; det er en programerklæring for Jesu liv, og vi læser fortælling som forberedelse til julen, fordi det lille Jesusbarn har en opgave, en mission. Den mission er at forandre verden, at forandre os, at frelse os fra vores fortabelse, når vi krummer os ind i os selv og bliver navlepillende og mere optaget af vores karriere, eller vores forbrug, eller vores selvudvikling end den person, der sidder her ved siden af mig. For det er kun i mødet med den anden, at *liv* bliver til egentlig liv.

Black Friday, sprød juleand og glitrende julegaver er ikke svaret på vores bønner. Det er barnet i krybben, som vi samles omkring, både hellige konger og fattige hyrder, det skrøbelige, hjælpeløse barn, der kræver vores omsorg. Og

det forunderlige, at Gud er det barn, er nok den eneste og blideste sandhed, der formår at trænge igennem julens kommercialisering og lade vores forfærdelse over budskabet og over kritikken af vores livsførelse fordufte som dug for solen. Og det er da forunderligt, at julen trods *alt* stadig er en magisk tid. Lad os bede til, at det skriftord, der lød i vores ører, går i opfyldelse i dag. Amen!